

A taula (de negociació)!

written by Adam Majó | 21 d'abril de 2018

Abans de parlar d'una solució dialogada al conflicte catalano-espanyol cal recordar que divuit vegades el Govern o el Parlament català ha proposat al govern i a les corts espanyoles la celebració d'un referèndum d'autodeterminació en els termes i dates que les dues parts acordessin i que divuit vegades el govern i les corts espanyoles han dit que no. I recordar també que el dia 10 d'octubre el president Puigdemont va suspendre l'aplicació dels resultats del referèndum a l'espera d'un gest favorable al diàleg per part de Madrid. El gest, és prou sabut, mai va arribar. L'Estat no ofereix cap altra relació amb les institucions catalanes que la que preveu per a qualsevol comunitat autònoma, és a dir, subordinació política, arbitrarietat i negació nacional.

Dit això, dos factors fan pensar que existeix la possibilitat que tard o d'hora s'obri una taula negociadora per resoldre el que a Europa ja es coneix com la Crisi Catalana. El primer i més important, la perseverança i fortalesa del moviment independentista; el segon, la pressió internacional incrementada arran de l'exili múltiple i de la repercussió mediàtica del cas Puigdemont. El pla A del Regne d'Espanya (no només del govern) és vèncer sense pal·liatius i aprofitar la derrota del moviment republicà per donar un impuls al seu projecte recentralitzador i assimilacionista. Per això es neguen una vegada i una altra a obrir converses bilaterals. Ara bé, no es pot descartar que la pressió s'incrementi i finalment es vegin obligats a acceptar alguna mena de dinàmica negociadora (ho van fer amb ETA...). I com que això pot passar, seria bo que l'independentisme comencés a parlar-ne i tingués les idees clares per tal que, quan se li ofereixi una cadira a la taula, sàpiga què hi va a fer.

Amb la immodèstia que em caracteritza, m'atreveixo a proposar tres paràmetres indispensables: 1. El problema és polític i la

negociació ha de ser política. La solució al problema de presos, preses, exiliats i exiliades ha de ser la conseqüència de la negociació i el pacte, però mai una condició prèvia que comporti contrapartides polítiques. 2. La Constitució Espanyola, aprovada gràcies al xantatge del retorn a la dictadura i amb tot l'aparell militar, repressiu i judicial franquista intacte, no pot limitar les possibilitats a posar sobre la taula. 3. Quan s'accepta una negociació per arribar a un acord, s'està acceptant que cap dels dos bàndols hauria de guanyar per 10 a 0; més encara quan el joc de minories i majories és tan ajustat. Per tant, la proposta que sortís d'aquesta hipotètica taula hauria de comptar amb un suport ampli (més del 60%) de la societat catalana expressat via referèndum.

A partir d'aquí, i tenint en compte que només s'han sentit veus demanant diàleg quan l'independentisme ha ensenyat les dents i ha tirat pel dret, sembla clar que, paradoxalment, la bilateralitat només serà possible si des de Catalunya no es renuncia a la via unilateral. I una darrera constatació: d'una taula de negociació només en sortirà una República Catalana si els seus partidaris són més, bastants més, dels que som ara.